

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

78 (064,5)

Szerző:

Szenthegyi József

Cím:

-ZENEI KRÓNIKA-

Forrás:

Magyar Nemzet 1959. Vm. 8.

Idő

1959

Személy

Helyszám

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

NÉPSZERŰ MŰSORT

második (jobbán mondvá, harmadik) Károlyi-kerti hangversenyén Roberto Benzi. (Az első, félbeszakadt koncertért kárpótolt a rákövetkező nap adott hangverseny.) Az ifjú olasz karmestertehetségtől már megszoktuk, hogy műsorait »sikerszámokból« válogatja össze: így volt ez bármelyik eddigi budapesti vendégzereplésén. Őszintén szólva, szívesen hallanánk egyszer már Benzitől olyan műveket is, amelyek a »nehezebb ellenállás« jegyében teremtik meg az elektro-mos töltésű sikert... Bizonyos, hogy a kevésbé hálás remekművektől sem kell visszariadnia, képességeiből azokra is futná.

Csajkovszkij Patétikus szimfóniájának előadása meggyőző képet adott arról, hogy Benzi a szélesre méretezett, nagy szimfónia-formában is otthonos. A gondosan kidolgozott zenekari szólamokat egységes, mondhatnánk drámai koncepcióval építette össze, a Csajkovszkijra jellemző lírai átütőtség hasonlóképpen ott rejtőzött tolmácsolásában. Vendégkarmesterünk rokonszenvesen, férfiasan lírikus, távol áll az érzelgősségtől; de annyit megjegyezhetünk, hogy érzelmi élete még nem tud kibontakozni gátlástalanul, szabadon és gazdagon.

A Bolygó hollandi-nyitány, *Muszorgszkij*: Egy éj a kopár hegyen és *Liszt* Esz-dúr zongoraversenye szintén sikert hozott a vendégkarmesternek és az Állami Hangversenyzenekarnak. *Solymos* Péter szokatlan vállalkozását a Liszt-versenymű szólistájaként ko-

vezé-
nyelt
rántsem tekinthetjük úgy, mint ismert műsoraival egyenértékű produkciót.

KLASSZIKUS EST,

remek hangversenyprogram várta a közönséget a *Lehel* György vezényelte koncerten. Ha nem akarunk fukarkodni a dicsérrel, akkor már eleve elismerően kell szólnunk a magas színvonalú és élvezetes műsorösszeállításról.

Sajnos, a hangverseny első része, pontosabban a terjedelmes kezdő szám: *Händel* Vízizene-szvitjének megszólaltatása erősen csökkentette örömlenket. Nem túl szigorú Beckmesserként még csak elnéztünk volna hét hibát, amit a dekoncentráltan játszó Hangversenyzenekar ejtett, ám több is volt hétnél... *Bach* E-dúr hegedűversenye, *Kovács* Dénes magas szintű (bár időnként kevésbé hallható) hegedülésének köszönhetően, már hozott némi gyógyírt.

Viszont a »második féldobben« mintha kicserélték volna a zenekart! (Bocsánat a futball-terminológiából kölcsönzött kifejezésért; mérközéseken gyakran megesisik, hogy a szünetben kapott »fejmosás« után mindjárt jobbán megy a játék...) *Vivaldi* csodálatosan friss és bűbajos »madárkoncertje«, a D-dúr fuvalaverseny (*Il cardellino* — A tengelice) nem csupán a kitűnő *Szebenyi* János szólista teljesítménye révén vált igazi, élvezetes élménnyé, hanem a kamarazeneakar felülénkült hangzása és precizitása miatt is. A megváltozott légkör azonban észrevételre *Lehel* György választékos ízlését, karmesteri erényeinek ezt a nagyon becses alkotóelemét. Érthető, hogy a közönség föllekesedett, s a zárótételt meg kellett ismétlni (ez történt különben a Bach-versenymű esetében is).

Végezetül *Bach* üdítő parasztkantátája hangzott el, a megtalált, jó hangulatban, a *Budapesti Madrigál Kórus* (karigazgató: *Szekeres* Ferenc), a szólisták: *László* Margit és *Déry* Pál, valamint a zongora continuét játszó *Margittay* Sándor közreműködésével.

Sz. I.